

ΕΛΙΝ ΧΙΛΝΤΕΡΜΠΡΑΝΤ

Οι Δίδυμες



*Στους Έρικ, Ράντι, Χέδερ και Νταγκ
Η ισχύς εν τη ενώσει*

NANTAKET

Όπως χιλιάδες άλλοι πολυμαθείς και επιλεκτικοί άνθρωποι, αποφάσισες να περάσεις τις καλοκαιρινές σου διακοπές σε ένα νησί στα ανοιχτά της ακτής της Μασαχουσέτης. Θέλεις γραφικές παραλίες. Θέλεις να κολυμπήσεις, να αρμενίσεις, να κάνεις σέρφινγκ στα καταγάλανα νερά. Θέλεις να φας *clam chowder** και *lobster rolls***, και θέλεις τα πιάτα αυτά να σου σερβιριστούν από ντόπιους με την ανάλογη προφορά. Θέλεις να διασχίσεις τους δρόμους μέσα σε ένα Jeep με την οροφή κατεβασμένη, τον γκόλντεν ριτριβερ σου ονόματι Τσαρλς Έμερσον Γούντσεστερ ο Τρίτος, από τη θέση του συνοδηγού. Θέλεις να ζήσεις το όνειρο. Θέλεις ένα κλασικό αμερικανικό καλοκαίρι.

Μια στιγμή, όμως! Βρίσκεσαι μπροστά σε ένα δίλημμα: Να επιλέξεις Ναντάκετ... ή Μάρθας Βίνγκιαντ; Αν και, εδώ που τα λέμε, έχει καμμιιά σημασία; Τα νησιά αυτά δεν είναι περίπου τα ίδια;

Κρυφογελάμε ή χαμογελάμε πονηρά με τη διαπίστωση αυτή που συμεριζεται αρκετός κόσμος. Ίσως να μη

* Λευκή φαρόσουπα από όστρακα

** Σάντουιτς με ψίχα αστακού

γνωρίζετε για το αυτοκόλλητο (κάνει τρελές πωλήσεις στο Hub στο Μέιν Στριτ και το επιδεικνύουν με υπερφάνεια στα αυτοκίνητά τους όλοι σχεδόν οι επιφανείς κάτοικοι, συμπεριλαμβανομένου και του διευθυντή του Εμπορικού Επιμελητηρίου της Νήσου Ναντάκετ) που γράφει: Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟ ΒΙΝΓΙΑΡΝΤ... ΑΛΛΑ ΖΕΙ ΣΤΟ ΝΑΝΤΑΚΕΤ.

Αν δεν δελεάζεστε από αυτό το είδος ξεδιάντροπης προπαγάνδας, τότε λάβετε υπόψη τα ακόλουθα δημογραφικά στοιχεία:

Νήσος Ναντάκετ

- Ίδρυση: 1659
- Αρχικοί κάτοικοι: Ινδιάνοι Γουάμπανουογκ
- Απόσταση από το λιμάνι Χαϊένις: 48 χιλιόμετρα
- Εμβαδόν: 117 τετραγωνικά χιλιόμετρα
- Πληθυσμός: 11.000 μόνιμοι κάτοικοι· 50.000 την περίοδο του καλοκαιριού
- Αριθμός πόλεων: 1
- Διάσημοι κάτοικοι: Προτιμούν να διατηρήσουν την ανωνυμία τους

Μάρθας Βίνγιαρντ

- Ίδρυση: 1642 (Εμείς λέμε: «Η ηλικία προηγείται της ομορφιάς»)
- Αρχικοί κάτοικοι: Ινδιάνοι Γουάμπανουογκ
- Απόσταση από το λιμάνι Γουντς Χολ: 18 χιλιόμετρα (Εμείς λέμε: «Στην ουσία δεν πρόκειται καν για νησί»)
- Εμβαδόν: 260 τετραγωνικά χιλιόμετρα (Εμείς λέμε: «διπλάσιο σε μέγεθος»)

- Πληθυσμός: 16.535 μόνιμοι κάτοικοι· 100.000 την περίοδο του καλοκαιριού (Εμείς: «διπλάσιο σε αριθμό»)
- Αριθμός πόλεων: 6 (Απίστευτο!!! – επί τη ευκαιρία, μπορεί να μας πει κάποιος τί συμβαίνει με το Τσαπακουίντικ;)
- Διάσημοι κάτοικοι: Μεγκ Ράιαν, Λέιντι Γκάγκα, Σκιπ Γκέιτς, Βέρονον Τζόρνταν, Κάρλι Σάιμον, Τζέιμς Τέιλορ, και... Τζον Μπελούσι, ο οποίος πέθανε και θάφτηκε στο Σάουθ Ρόαντ (Έχουν τον Μπλούτο κι εμείς λέμε: «Ε, και;»)

Υπάρχει μέρος στο Μάρθας Βίνγιαρντ που να μπορεί να συγκριθεί με τους λιθόστρωτους δρόμους μας ή την επιβλητική τελειότητα των Three Bricks, των μεγάλων που έχτισε ο έμπορος φαλαινέλαιου Τζόζεφ Στάρμπακ για τους τρεις γιουούς του μεταξύ 1837 και 1840; Έχει το Βίνγιαρντ έναν θύλακα από μικρούτσικα σπιτάκια πνιγμένα στις τριανταφυλλιές –μαγικά σαν κουκλόσπιτα– όπως εμείς στο γραφικό χωριουδάκι του Σκόνσετ; Έχει το Βίνγιαρντ απάνεμη χρυσαφένια αμμουδιά με χαραδριούς και μια αποικία από φώκιες, όπως το βορειότερο άκρο μας, το Γκρέιτ Πόντ; Έχει πανοραμική θέα όπως αυτή που προσφέρει η λίμνη Σισατσάτσα προς τον κοκκινόλευκο ψηλόλιγνο όγκο του Φάρου στο Σανκέιτι Χεντ; Έχει γκλαμουράτο καταγώγιο όπως εμείς το Chicken Box, όπου μπορείς να ακούσεις τη μια εβδομάδα Γκρέις Πότερ και την επόμενη Τρόμπουσιν Σόρτι; Ας μην σχολιάσω καν το πόσο ανώτερα είναι τα εστιατόριά μας. Αν ήταν η τελευταία μας νύχτα στη γη, ποιοί

από εμάς θα μπορούσαμε να διαλέξουμε ανάμεσα στο τσιζμπέργκερ με σκορδάτες τηγανητές πατάτες από το Languedoc Bistro και στο τάκο με καψαλισμένα χτένια και κόκκινη λαχανασαλάτα από το Millie's;

Καταλαβαίνουμε πως είναι δυνατό να μας μπερδέψετε με τους συμπατριώτες μας στο Βίνγιαρντ –άλλωστε, όλη η περιοχή μας χαρακτηρίζεται ως το Κέιπ και τα νησιά του– ωστόσο, είμαστε δύο διαφορετικά έθνη, το καθένα με τους δικούς του τρόπους, τα δικά του μέσα, τις δικές του παραδόσεις, ιστορίες και μυστικά, και το δικό του δίκτυο κουτσομπολιού και σκανδάλων. Φανταστείτε τα δύο νησιά όπως θα φανταζόσασταν δύο δίδυμα. Εξωτερικά είμαστε ίδιοι, αλλά κάτω από την επιφάνεια... δύο ξεχωριστοί άνθρωποι.

ΜΑΡΘΑΣ ΒΙΝΓΙΑΡΝΤ

Υπάρχει ένα αυτοκόλλητο για αυτοκίνητα –κάνει τρελές πωλήσεις, σύμφωνα με τον ιδιοκτήτη του παντοπωλείου Alley's– που γράφει: Ο ΘΕΟΣ ΕΠΛΑΣΕ ΤΟ ΝΑΝΤΑΚΕΤ, ΑΛΛΑ ΖΕΙ ΣΤΟ ΒΙΝΓΙΑΡΝΤ. Ορισμένοι θα είχαμε διορθώσει το αυτοκόλλητο ώστε να γράφει ΑΛΛΑ ΖΕΙ ΣΤΟ ΤΣΙΑΜΑΡΚ – γιατί ποιός θέλει να τον συνδέουν με τα καμώματα σε ό,τι κακόφημο υπάρχει κάτω στο νησί;

Παρ' όλα αυτά, για να αποφύγουμε τον εμφύλιο πόλεμο, ας απαριθμήσουμε με υπερηφάνεια τους λόγους για τους οποίους είμαστε ανώτεροι από το Ναντάκετ. Το Βίνγιαρντ παρουσιάζει ζηλευτή ποικιλομορφία: στις

φυλές, στις απόψεις, στο έδαφος. Έχουμε την κατασκήνωση των Μεθοδιστών, με τα πολύχρωμα μπισκοτένια σπιτάκια· το Τάμπερνακλ· το Όσιαν Παρκ· την Ίνγκουελ Μπιτς· το Ντόνοβαν Ριφ, όπου βρίσκεται το Dirty Banana – και όλα αυτά μόνο στο Όουκ Μπλάφς! Έχουμε δεκάδες οικογενειακά αγροκτήματα με μεγάλη παραγωγή σε βιολογικά προϊόντα· έχουμε τη γέφυρα Τζόουζ και τα βράχια Ακουίνα· έχουμε το Ιστ Τσοπ, το Γουέστ Τσοπ, τον διάδρομο προσγείωσης Κατάμα, και ένα γείτονα στο Έντγκαρταουν που έχει λάμα στη μπροστινή αυλή του. Έχουμε το Τσάπακουίντικ, που δεν είναι μόνο το μέρος στο οποίο ο Τέντυ Κένεντι ενδεχομένως να προκάλεσε τον θάνατο της Μέρι Τζο Κοπέκνι ρίχνοντας το αυτοκίνητο από τη γέφυρα Ντάικ. Το Τσάπι, όπως χαϊδευτικά το αποκαλούμε, έχει και γιαπωνέζικο κήπο! Κι αν ξεφουσκώσουμε αρκετά τα λάστιχα των Jeep μας και πληρώσουμε διακόσια δολάρια για το αυτοκόλλητο, μπορούμε να απολαύσουμε την άγρια, ανεμοδαρμένη ομορφιά του Ακρωτηρίου Πόουτζ.

Έχουμε κυματιστούς λόφους, φυλλοβόλα δέντρα, και χαμηλούς πετρότοιχους. Έχουμε το Μενέμσα, το καλύτερο φαροχώρι του πολιτισμένου κόσμου, όπου μπορείς να βρεις τα πιο φρέσκα ψάρια, την πιο κρεμώδη φαρόσουπα, τα πιο τραγανά και ζουμερά οστρακοειδή. Δεν έχετε ακούσει ποτέ για το Bite; Για το Larsen's; Το Home Port; Πρόκειται για εμβληματικά μέρη, για θρύλους.

Έχουμε και τις καλύτερες γιορτές: Τη Βραδιά του Φωτισμού, το Πανηγύρι Αγκ, τα πυροτεχνήματα του Αυγούστου. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς γιορτάζουν στο Ναντάκετ εκτός από την επιτυχή προσγείωση κάποιου αε-

ροπλάνου μέσα στην πυκνή ομίχλη ή στον εντοπισμό της σωστής απόχρωσης παλ ροζ σε καλό παντελόνι.

Αυτό, όμως, που πραγματικά κάνει το Βίνγιαρντ να ξεχωρίζει είναι οι άνθρωποί του. Το Βίνγιαρντ διαθέτει έναν μεγάλο και δυναμικό πληθυσμό Αφροαμερικανών μεσαίας και ανώτερης κοινωνικής τάξης. Έχουμε με βραζιλιάνικες εκκλησίες. Έχουμε και διάσημους, αλλά δεν αναγνωρίζει κανείς ούτε τους μισούς γιατί στέκονται στην ουρά στο Back Door Doughnuts και περιμένουν στην κίνηση στο Φάιβ Κόρνερς του Βίνγιαρντ Χέιβεν όπως όλοι.

Οι περισσότεροι έχουμε πάει στο Ναντάκετ για έναν και μόνο λόγο: για το Νησιωτικό Κύπελλο. Δεν θα σχολιάσουμε το παραμικρό για το παιγνίδι αυτό καθαυτό, γιατί κανείς δεν συμπαθεί τους καυχησιάρηδες, αλλά κάθε φορά που το επισκεπτόμαστε για να στηρίξουμε τους παίχτες από τα λύκειά μας, αναπόφευκτα δημιουργείται το ερώτημα πώς οι συνησιώτες μας αντέχουν να ζουν σε έναν τόσο επίπεδο, άγνο και ομιχλώδη βράχο στη μέση της θάλασσας.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχει κάτι που μας συνδέει και δύσκολα αμφισβητείται. Οι γεωλόγοι υποπτεύονται πως είκοσι τρεις χιλιάδες χρόνια πριν, το Μάρθας Βίνγιαρντ, το Ναντάκετ, και το Κέιπ Κοντ ανήκαν όλα στην ίδια επιφάνεια εδάφους. Έτσι, ίσως είναι πιο εύκολο να θεωρούμαστε αδερφές –ακόμη και δίδυμες– από την ίδια μητέρα. Και ότι το Μάρθας Βίνγιαρντ είναι η χαϊδεμένη.

Βέβαια, το Ναντάκετ θέλει να πιστεύει πως αυτό είναι η χαϊδεμένη αδερφή.

ΜΑΡΘΑΣ ΒΙΝΓΙΑΡΝΤ: ΧΑΡΠΕΡ

Ο Ριντ Ζίμμερ δεν έχει βάρδια στις 7 το απόγευμα της Παρασκευής 16 Ιουνίου όταν ο πατέρας της Χάρπερ Φροστ, ο Μπίλι, αφήνει την τελευταία του πνοή. Ο Δρ Ζίμμερ βρίσκεται σε πικ νικ με την οικογένεια της συζύγου του στο Λάμπερτς Κόουβ· προφανώς πρόκειται για την ίδια εκδρομή που πραγματοποιούν κάθε χρόνο στις αρχές του καλοκαιριού – φωτιές, πατατοσαλάτα, ψήσιμο κοτόπουλο στη φορητή ψησταριά. Ο αδερφός της Σέιντι Ζίμμερ, ο Φράνκλιν Φελπς, είναι ένας από τους αγαπημένους κιθαρίστες του Βίνγιαρντ –η Χάρπερ πάντα πηγαίνει να τον ακούσει όταν παίζει στο Ritz– και τώρα η Χάρπερ φαντάζεται τον Δρ Ζίμμερ, τα πόδια του βυθισμένα στην κρύα άμμο να τραγουδά μαζί με τον Φράνκλιν το «Wagon Wheel».

Η Χάρπερ βρίσκεται ακόμη στο προσκεφάλι του πατέρα της όταν στέλνει μήνυμα στον Δρ Ζίμμερ. Γράφει: *Ο Μπίλι πέθανε*. Φαντάζεται το σοκ του μαζί και την ενοχή του· υποσχέθηκε στη Χάρπερ ότι δεν θα συνέβαινε απόψε. Της είπε ότι ο Μπίλι είχε ακόμη χρόνο.

«Να τον ελέγχεις, όπως πάντα», είχε πει ο Δρ Ζίμμερ όπως σηκωνόταν από το κρεβάτι της Χάρπερ, τα λευκά σεντόνια μπερδεμένα μετά το ερωτικό τους σμίξιμο. «Αλλά να περάσεις και ένα όμορφο Σαββατοκύριακο». Είχε κοιτάξει έξω από το παράθυρό της την πασχαλιά που θαρρείς και κατά τη διάρκεια της νύχτας είχε ανθίσει σαν τρελή. «Δεν πιστεύω ότι έρχεται πάλι. Άλλο ένα καλοκαίρι».

Να περάσεις ένα όμορφο Σαββατοκύριακο; Τί ήταν αυτό, είχε σκεφτεί η Χάρπερ. Σιχαινόταν όταν ο Ριντ της

μιλούσε σαν να ήταν απλά η κόρη του ασθενή του, ουσιαστικά μια ξένη – ωστόσο, ξένη δεν είναι από μια άποψη; Ο Ριντ βλέπει τη Χάρπερ μόνο στο νοσοκομείο, όταν κάθεται δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα της ή όταν κάνουν έρωτα στο δωάρι της. Δεν βγαίνουν ραντεβού· δεν έχουν πέσει ποτέ ο ένας πάνω στον άλλο στο Cronig's· ο Ριντ υποστηρίζει ότι δεν την έχει δει ποτέ να οδηγεί το φορτηγάκι της εταιρείας Rooster, ακόμη κι όταν του κουνά το χέρι απελπισμένα. Η Χάρπερ και ο Ριντ κοιμούνται μαζί από τον Οκτώβριο, οπότε δεν ξέρει ακριβώς τι εννοεί με το «άλλο ένα καλοκαίρι». Σήμερα, όμως, πήρε μια πρώτη ιδέα· οι γονείς της συζύγου του, οι Φελς οι γηραιότεροι, βρίσκονται στο σπίτι τους στο Κάταμα, έχοντας μόλις γυρίσει από το Βέρο Μπιτς. Θα υπάρξουν οικογενειακές υποχρεώσεις, όπως το σημερινό πικ νικ, όταν θα έχει την αίσθηση ότι ο Ριντ ζει σε άλλο πλανήτη.

Η Χάρπερ περιμένει λίγο πριν στείλει μήνυμα και σε όλους τους υπόλοιπους. Ο πατέρας της είναι εκεί, μα έχει φύγει. Το πρόσωπό του είναι άνευρο, άδειο, σαν έρημο σπίτι. Ο Μπίλι πέθανε ενώ η Χάρπερ του μιλούσε για τον Ντάστιν Πεντρόια των Red Sox· πήρε μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα, ύστερα άλλη μία, έπειτα κοίταξε ίσια μέσα στα μάτια της Χάρπερ, στην καρδιά της, στην ψυχή της, και είπε, «Λυπάμαι, μικρό μου». Κι αυτό ήταν. Η Χάρπερ ακούμπησε το αυτί της στο στήθος του. Το μηχανήμα έβγαλε τον χαρακτηριστικό παρατεταμένο ήχο. Σφύριζε τη λήξη του παιγνιδιού.

Ο Ριντ δεν επιστρέφει το μήνυμά της. Η Χάρπερ προσπαθεί να θυμηθεί αν υπάρχει σήμα στο Λάμπερτς Κόουν. Πάντα τον δικαιολογεί, γιατί από τους τρεις άντρες

που έχουν απομείνει στη ζωή της, είναι αυτός με τον οποίο είναι ερωτευμένη.

Στέλνει το ίδιο μήνυμα –Ο Μπίλι πέθανε– στον αρχιφύλακα Ντρου Τρούμαν του αστυνομικού τμήματος του Έντγκαρταουν. Η Χάρπερ και ο Ντρου βγαίνουν τις τελευταίες τρεις εβδομάδες. Της ζήτησε ραντεβού όταν ήταν και οι δύο πάνω στο φέρι μπόουτ, και η Χάρπερ σκέφτηκε, Γιατί όχι; Ο Ντρου Τρούμαν ανήκει σε μια από τις πιο επιφανείς αφροαμερικανικές οικογένειες του Όουκ Μπλαφς. Η μητέρα του, Υβόν Τρούμαν, υπηρέτησε ως δημοτική σύμβουλος για περισσότερο από δέκα χρόνια. Είναι μια από τις πέντε αδερφές Σνάιντερ, οι οποίες διαθέτουν φανταχτερά, άψογα συντηρημένα καφετί σπιτάκια με θέα στο Όσιαν Παρκ. Η Χάρπερ θυμόταν τον Ντρου από τότε που ήταν αθλητής στο λύκειο και κάθε εβδομάδα έμπαινε στις αθλητικές σελίδες του Vineyard Gazette. Ύστερα πήγε στο πανεπιστήμιο και στην αστυνομική ακαδημία πριν επιστρέφει στην Κομητεία Ντουκς για να «υπηρετεί και να προστατεύει».

Η Χάρπερ είχε σκεφτεί πως αν έβγαινε με κάποιον καινούργιο δεν θα ένιωθε τόσο αγχωμένη που ο εραστής της ήταν παντρεμένος. Με τον Ντρου είχαν βγει έξι φορές: είχαν φάει μεξικάνικο στο Sharky's τέσσερις φορές (είναι το αγαπημένο του Ντρου, για λόγους που η Χάρπερ δεν καταλαβαίνει ακριβώς), μια φορά έφαγαν μεσημεριανό στο Κατάμα, και το πιο πρόσφατο ραντεβού τους ήταν μια «κυριλάτη» βραδιά στο Seafood Shanty – κύμα και χορτάρι, θέα στη θάλασσα, σερβιτόροι που τραγουδούσαν. Η Χάρπερ ξέρει ότι ο Ντρου περίμενε να κλείσουν τη βραδιά τους με σεξ, αλλά η Χάρπερ

είχε καταφέρει να τον κρατήσει σε απόσταση ως τώρα, προβάλλοντας τη δικαιολογία πως λόγω του πατέρα της δεν ένιωθε άνετα.

Ο Ντρου δεν βλέπει την ώρα να τη συστήσει στη μητέρα του, στον αδερφό του, στη νύφη του, στα ανίψια του, στις θείες του, στα ξαδέρφια του, στα παιδιά των ξαδέρφων του –όλη την οικογένεια Σνάιντερ-Τρούμαν– αλλά και αυτό είναι ένα βήμα που η Χάρπερ δεν είναι έτοιμη να κάνει. Κάπου μέσα της λαχταρά να τη φροντίζουν, να την νταντεύουν και να την κακομαθαίνουν, να της μαγειρεύουν, να τη θαυμάζουν και να τη παραχαϊδεύουν, έως και να στραβοκοιτάζουν επειδή είναι λευκή. Κοντολογίς, είναι πολλά τα θετικά που απορρέουν από την «επισημοποίηση» της σχέσης της με τον Ντρου. Η σκληρή πραγματικότητα, ωστόσο, είναι μία: η Χάρπερ αγαπά τον Ριντ και μόνο τον Ριντ.

Η Χάρπερ αναστενάζει. Ο Ντρου κάνει περιπολίες απόψε. Δουλεύει υπερωρίες τα σαββατοκύριακα, αλλά με όλους τους ηλίθιους που μπεκροπίνουν και απολαμβάνουν τις πρώτες μέρες του καλοκαιριού, αξίζει τον κόπο; Θα ανταποκριθεί σε τριάντα κλήσεις, το λιγότερο, και οι είκοσι επτά θα είναι για μέθη και φασαρίες, και τρεις για ατυχήματα με ταξιτζήδες που ακόμη δεν ξέρουν τους δρόμους.

Ο τρίτος άντρας που είχε απομείνει στη ζωή της Χάρπερ είναι ο πολύτιμος, προβληματικός φίλος της Μπρένταν Ντόουνγκαλ, που έχει εξοριστεί στο Τσάπι. Η Χάρπερ θέλει να τον ενημερώσει για τον Μπίλι, αλλά ο Μπρένταν δεν μπορεί πια να διαχειριστεί τα μηνύματα. Τα γράμματα της αλφαβήτου τον ζαλίζουν σαν να επρό-

κειτο για είκοσι έξι σφίγγες. Χρησιμοποιεί το τηλέφωνό του μόνο για να βλέπει την ώρα.

Ούτε φωνή ούτε ακρόαση από τον Δρ Ζίμμερ. Θα αναγκαστεί να του τηλεφωνήσει, άραγε; Τον έπαιρνε τηλέφωνο όλη την ώρα γιατί είχε σοβαρές ερωτήσεις για την κατάσταση του πατέρα της – ηπατική ανεπάρκεια, νεφρική ανεπάρκεια, καρδιακή ανεπάρκεια. Το τέλος του Μπίλι Φροστ δεν ήταν παρά μια σειρά από ανεπάρκειες.

Σίγουρα κανείς δεν θα κάκιζε την Χάρπερ αν τηλεφωνούσε στον Ριντ τώρα, αφού είχε πεθάνει ο πατέρας της. Έχει, όμως, ένα περίεργο συναίσθημα. Έτσι, περιμένει.

Ο Μπίλι Φροστ είναι νεκρός στα εβδομήντα τρία του χρόνια. Η Χάρπερ κάνε μια νοητική προσπάθεια να γράφει τον επικηδεύ του καθώς οι νοσοκόμες καταφθάνουν για να τον καθαρίσουν και να τον ετοιμάσουν για τη διασκεδαστική διαδρομή προς το νεκροτομείο. Ο Γουίλιαμ Σόνεσι Φροστ, ηλεκτρολόγος και ένθερμος οπαδός των Red Sox, άφησε την τελευταία του πνοή χθες βράδυ στο Νοσοκομείο Martha's Vineyard, στο Όουκ Μπλαφς. Αφήνει πίσω την κόρη του Χάρπερ Φροστ.

Και... την κόρη του Ταμπίθα Φροστ... και την εγγονή του Έινσλι Κρουζ... και την πρώην σύζυγό του, Έλινορ Ρόξι-Φροστ, όλες από το Ναντάκετ της Μασαχουσέτης. Τί θα εκπλήξει περισσότερο τον κόσμο; αναρωτιέται η Χάρπερ. Πως ο Μπίλι έχει μια ολόιδια αλλά εντελώς διαφορετική κόρη από τη γνωστή χαριτωμένη

και αποτυχημένη που παραδίδει πακέτα για την Rooster Express; Ή ότι ο Μπίλι υπήρξε παντρεμένος με τη διάσημη σχεδιάστρια μόδας της Βοστώνης, την Έλινορ Ρόξι-Φροστ, ευρύτερα γνωστή ως ΕΡΦ; Ή το σοκ θα είναι ότι η υπόλοιπη οικογένεια του Μπιλ ζει στο αντίπαλο νησί – εκείνο το κυριλέ, χλιδάτο καταφύγιο δισεκατομμυριούχων; Η δίδυμη αδερφή της Χάρπερ, η Ταμπίθα, έχει να πατήσει το πόδι της στο Μάρθας Βίνγιαρντ δεκατέσσερα χρόνια, και η τελευταία φορά που βρέθηκε εκεί η μητέρα της Χάρπερ, η Έλινορ, ήταν στον μήνα του μέλιτός της, το 1968. Η ανιψιά της Χάρπερ, η Έινσλι, δεν έχει έρθει ποτέ. Ο Μπίλι λυπόταν γι' αυτό· όταν ήθελε να δει την Έινσλι, πήγαινε ο ίδιος στο Ναντάκετ, και αυτό το έκανε με θρησκευτική ευλάβεια κάθε Αύγουστο.

Σίγουρα δεν θες να έρθεις κι εσύ; ρωτούσε τη Χάρπερ.

Σιγουρότατα, απαντούσε η Χάρπερ. Η Ταμπίθα δεν με θέλει εκεί.

Πότε θα βάλετε μυαλό εσείς οι δύο; ήταν η απάντηση του Μπίλι, και η Χάρπερ θα επαναλάμβανε μαζί του: Το αίμα νερό δεν γίνεται.

Το αίμα νερό δεν γίνεται, σκέφτεται η Χάρπερ. Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα.

Ούτε φωνή ούτε ακρόαση από τον Ριντ. Η Χάρπερ τον φαντάζεται να τρώει πίτα. Η γυναίκα του Ριντ, η Σέιντι, φημίζεται για τις πίτες της· η μητέρα της είχε πάγκο στην άκρη του δρόμου, και η Σέιντι εκμεταλλεύτηκε την οικιακή παραγωγή χειροποίητης πίτας της μητέρας

της και τη μετέτρεψε σε χρυσωρυχείο. Νοικιάζει ένα μικρό κατάστημα στο Βίνγιαρντ Χέιβεν –σε ελάχιστη απόσταση από το διαμέρισμα της Χάρπερ– και εκθέτει τις νόστιμες πίτες της: φράουλα-ραβέντι, μύρτιλλο-βερίκοκο, αστακός. Μια αστακόπιτα κοστίζει σαράντα δύο δολάρια. Πώς το ξέρει η Χάρπερ; Λίγο πριν φύγει από τη ζωή, έγινε η αγαπημένη πίτα του Μπίλι Φροστ. Μία από τις θαυμάστριές του (και ήταν πολλές) πέρασε μια μέρα και του άφησε ένα ζεστό και μοσχομυριστό κομμάτι γεμιστής αστακόπιτας με παχιά κρεμώδη σάλτσα από σέρι μέσα σε χρυσαφένιο φύλλο, και ο Μπίλι δήλωσε ότι είχε πεθάνει και, ενάντια σε κάθε προσδοκία, είχε πάει στον παράδεισο. Ακόμη κι όταν χειροτέρεψε, έτρωγε κανονικά. Η Χάρπερ είχε νιώσει πως ήταν υποχρέωσή της να του αγοράσει μια αστακόπιτα. Είχε πάει στο κατάστημα της Σέιντι –το Upper Crust– τρέμοντας, ξέροντας πως ήταν πολύ πιθανό να έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με τη σύζυγο του εραστή της για πρώτη φορά.

Η Χάρπερ ήταν προετοιμασμένη, αλλά όταν είδε τη Σέιντι σοκαρίστηκε. Ήταν πολύ πιο κοντή απ' ό,τι περίμενε η Χάρπερ, το κεφάλι της ίσα που φαινόταν πάνω από τη βιτρίνα με τις πίτες. Τα μαλλιά ήταν κουρεμένα αγορίστικα, και τα μάτια της γουρλωτά, κάνοντάς την να μοιάζει με μόνιμα έκπληκτο χαρακτήρα από κινούμενα σχέδια.

Η Σέιντι δεν φαινόταν να έχει ιδέα ποιά ήταν η Χάρπερ. Δεν έδειχνε καθόλου επιφυλακτική, απλά χαμογελούσε αποκαλύπτοντας το κενό ανάμεσα στα δύο μπροστινά της δόντια. Η Χάρπερ ήξερε πως κάποιοι άντρες έβρισκαν αυτό το κενό σέξι, αν και η Χάρπερ ποτέ δεν κατάλαβε

τι το ελκυστικό μπορούσε να έχει. Αν τα δικά της δόντια ήταν έτσι, θα έτρεχε κατευθείαν στον ορθοδοντικό.

«Μπορώ να σας βοηθήσω;» είχε ρωτήσει η Σέιντι.

«Ο πατέρας μου πεθαίνει», είχε πετάξει η Χάρπερ.

Τα μάτια της Σέιντι γούρλωσαν ακόμη πιο πολύ.

«Θα του άρεσε μια αστακόπιτα», είπε η Χάρπερ.

«Τη ζητάει συνεχώς. Την περασμένη εβδομάδα πέρασε η κυρία Τομπάιας και του άφησε μία και από τότε όλο γι' αυτή μιλά».

«Η κυρία Τομπάιας είναι εξαιρετη πελάτισσά μας», είπε η Σέιντι. Έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Μήπως ο πατέρας σας είναι ο Μπίλι Φροστ;»

«Ναι», απάντησε η Χάρπερ. Ένιωθε σαν να ήταν σε τρενάκι του τρόμου και έφτανε στην κορυφή, έφτανε, έφτανε...

«Η κυρία Τομπάιας μου είπε ότι ήταν άρρωστος. Ξέρεις, μου έβαλε κάτι φωτιστικά όταν πρωτάνοιξα το μαγαζί. Ήταν ο μόνος ηλεκτρολόγος που δέχτηκε να το κάνει. Όλοι έλεγαν ότι έπρεπε να καλέσω τον εργολάβο που είχε φτιάξει τα ηλεκτρικά όταν ήταν κατάσταση πώλησης κεριών, αλλά ο τύπος ήταν στη φυλακή χρόνια».

«Ο Μπάτον», είπε η Χάρπερ, σχεδόν άθελά της. Ο Μπίλι είχε αναλάβει πολλές από τις δουλειές του Μπάτον Τζόουνς όταν είχε καταδικαστεί για φοροδιαφυγή.

Η Σέιντι έβγαλε μια αχνιστή αστακόπιτα από τον φούρνο. Για μια στιγμή, η Χάρπερ νόμιζε ότι θα της την έδινε δωρεάν, δώρο για τον άντρα που είχε ξελασπώσει κάποτε τη Σέιντι Ζίμμερ.

«Σαράντα δύο δολάρια», είπε η Σέιντι.

